

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. S.**

skazanego za przestępstwa z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 7 maja 2014 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 marca 2010 r., sygn. akt II AKa (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE

Na mocy zarządzenia Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2013 r. (k. 30) został skazanemu A.S. wyznaczony obrońca z urzędu, który po zapoznaniu się z aktami sprawy złożył wniosek zatytułowany „*pismo obrońcy popierające wniosek o wznowienie postępowania*” wnosząc – na podstawie art. 542 § 1 k.p.k. oraz art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. – o wznowienie postępowania w sprawie przeciwko A. S., uchylenie wyroku Sądu

Okręgowego w Ł. z dnia 28 sierpnia 2009 r oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 czerwca 2010 r., którym utrzymano w mocy ww. wyrok Sądu I instancji, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Podstawą wniosku stało się ujawnienie nowych faktów i dowodów nieznanych wcześniej orzekającym sądom wskazujące, że skazany A. S. nie popełnił zarzucanych czynów. Jak wskazał wnioskujący, podstawą wznowienia postępowania są zeznania D. S., złożone w toku sprawy przeciwko D. S. o sygn. akt II K (...), których wcześniej Sąd nie wziął pod uwagę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego i wskazane w nim argumenty - jako nowe dowody i fakty warunkujące wznowienie postępowania - są nietrafne i z tego powodu nie zasługują na uwzględnienie.

Dla bliższego zobrazowania przedmiotowej sprawy koniecznym wydaje się przytoczenie okoliczności dotyczących skazania A. S. w sprawie o sygn. akt XVII K (...) (II AKa (...)). Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2009 r. Sąd Okręgowy w Ł. skazał m. in. A. S. na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, którą objęto skazania za czyny wyczerpujące m. in. znamiona: art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (ciąg przestępstw); art. 59 ust. 1 cyt. ustawy w zw. z art. 12 k.k., art. 279 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. i art. 281 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k.; art. 190 § 1 k.k. (ciąg przestępstw). Wyrokiem z dnia 4 marca 2010 r., sygn. akt II AKa (...) Sąd Apelacyjny w (...) w zakresie skazania tego oskarżonego wyrok utrzymał w mocy, zaś w odniesieniu do brata oskarżonego – D. J. S. , co do czynów z pkt XXIX i XXX aktu oskarżenia (pkt 8 wyroku), uchylił i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Jak wynika z uzasadnienia tego Sądu (k. 80) podstawą uchylającego rozstrzygnięcia była niedająca się usunąć wątpliwość, sprzeczność co do tego, który z oskarżonych A. czy D. S. udzielili tego środka G. S., a także nie wzięta pod uwagę okoliczności przebywania w połowie czerwca 2008 r. przez D. S. w zakładzie karnym. Sprawa przeciwko D. J. S. została rozpoznana przez Sąd Rejonowy w Ł., sygn. akt II K (...), który wyrokiem z dnia 17 listopada 2010 r. (k.6 akta SN) uniewinnił ww. od popełnienia czynów z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnionych kolejno w dniu 30 maja 2008 r. i w połowie czerwca 2008 r.,

polegających na udzieleniu G. S. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy. Podstawą rozstrzygnięcia uniewinniającego D. S. stały się m. in. zeznania D. S. (który wyjawiał przed Sądem, że informacje o zdarzeniu wymyślił, kłamał z zemsty i ze złości, uzasadniając motywację swego działania) G. S. oraz wyjaśnienia samego oskarżonego. Nie było w sprawie żadnego świadka, który potwierdziłby przestępcze działanie oskarżonego – objęte zarzutami (str.4 uzasadnienia).

Jak wynika z uzasadnienia wniosku o wznowienie postępowania w stosunku do A. S. ocena zeznań świadka D. S. w sprawie o sygn. akt II K (...) stała się podstawą przedmiotowego wniosku, jako nowe nieznane wcześniej Sądom okoliczności i fakty. Rzecz jednak w tym, czego nie dostrzega wnioskujący, że postępowanie w sprawie o sygn. akt II K (...) dotyczyło głównie jednego zachowania (30 maja 2008 r.) nadto zarzucanego D.S.. Ocena zeznań świadka D.S. dotyczyła udzielenia środka odurzającego G. S. i w żaden sposób nie można jej adoptować na grunt postępowania będącego przedmiotem wniosku. Tym bardziej, że wyjaśnienia D. S. złożone w sprawie XVIII K (...) podlegały odrębnej ocenie, kompatybilnej z zarzucanymi stawianymi A. S. w tym postępowaniu. Sąd Okręgowy w Ł. poddając weryfikacji wyjaśnienia D. S. w sprawie dotyczącej A. S. nie przeoczył niekonsekwencji w tych wyjaśnieniach i jej powodów, a wiarygodność kolejnych jego relacji ustalił konfrontując wypowiedzi z pozostałym materiałem dowodowym. Zauważyć należy, że uwadze tego Sądu nie umknęły podnoszone okoliczności, dotyczące konfliktu pomiędzy oskarżonymi, a także groźby karalne skierowane przez A. S. wobec A. S. i jego rodziny, próby wywołania wpływu przez rodzinę S. na treść wyjaśnień D. S. . Sąd nie pominął także i tego, iż oskarżony ten podobnie jak brat wycofał się z tego co podawał w toku śledztwa. Na str. 15 uzasadnienia Sąd przedstawił argumentację z jakich powodów nie uznał za wiarygodną wersję przedstawianą w toku postępowania sądowego. Dodatkowo zauważyć trzeba, że ocena tego dowodu podlegała kontroli instancyjnej przez Sąd Apelacyjny, który w pełni podzielił w tym zakresie ocenę Sądu I instancji.

W konsekwencji podnieść należy, że powoływane we wniosku o wznowienie postępowania przez obrońcę argumenty dotyczące zeznań D. S. nie zawierają nowych, istotnych faktów nieznanymi wcześniej orzekającym Sądom. W obu przywoływanych postępowaniach zeznania czy wyjaśnienia D.S. podlegały

swobodnej ocenie przez rozstrzygające Sądy. Jak słusznie zauważył prokurator akcentowana przez wnioskującego obrońcę odmienna ocena wiarygodności tego samego dowodu przez dwa różne Sądy niewątpliwie nie jest stanem pożądanym tym niemniej mieszczącym się w granicach samodzielności jurysdykcyjnej sądu, a nadto w przypadku oceny zeznań D. S. uzasadnionym odmiennym zakresem rozpoznawanych spraw i układem dowodów. Dodać trzeba, że chociaż wyjaśnienia owe m. in. legły u podstaw czynienia ustaleń faktycznych w sprawie o sygn. akt XVIII K (...) dotyczącej A. S. to jednak odnosiły się one jedynie do czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie stanowiąc podstawy ustaleń w zakresie pozostałych czynów zarzucanych temu oskarżonemu.

Z wskazanych wyżej przyczyn wniosek obrońcy A. S. i wskazane tam argumenty nie spełniają wymogów wznowieniowych „*propter nova*” określonych w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

Zgodnie z tym przepisem nowe fakty lub dowody jako podstawa wznowienia to fakty (dowody) nieznane przedtem sądowi (tzw. *noviter producta*), a ujawnione dopiero obecnie, czyli nowo zgłoszone. Kodeks nadal nie wymaga, aby były to fakty (dowody) w ogóle uprzednio nieznane nawet stronie, czyli jedynie fakty nowo ujawnione (tzw. *noviter reperta*). Nie można jednak podzielić poglądu, jakoby nowymi, nieznanymi przedtem sądowi dowodami były jedynie takie dowody, o których sąd w ogóle nie wiedział, z wyłączeniem tych, które znajdowały się w aktach, lecz sąd ich nie ujawnił (zob. post. SN z 3 czerwca 1973 r., I KZ 77/73, OSNKW 11/1973, poz. 147) oraz z wyłączeniem dowodów, które z uwagi na zakazy dowodowe nie mogły być uwzględnione w poprzednim postępowaniu (tak np. w post. SN z 31 października 1975 r., II KO 19/75, OSPiKA 5/1976, poz. 100 i krytycz. A. Murzynowski, Glosa, OSPiKA 5/1976). Dowód nieznanый przedtem sądowi to każdy dowód, z którym sąd nie zapoznał się w prawomocnie zakończonym procesie, a więc go nie znał przy orzekaniu, a pojawienie się możliwości poznania tego dowodu to ujawnienie się nowego, nieznanego przedtem dowodu. Chodzi tu bowiem „nie o wiedzę sądu o istnieniu jakiegoś dowodu, lecz o treść tego dowodu (zob. post. SN z 5 marca 1982 r., II KZ 30/82, OSNKW 6/1982, poz. 36) – T. Grzegorzczak, *Komentarz do art. 540 k.p.k.*, Lex 2004.

Wyraźnie z treści tego przepisu wynika, że podstawą wznowienia stanowią tylko takie „nowe fakty lub dowody”, nie znane przedtem Sądowi, które uzasadniają wysokie prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania sądowego albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą, niż to, za które go skazano. Stąd też owe „fakty lub dowody” mogą być podstawą wznowienia prawomocnego postępowania jedynie wtedy, gdy wskazują na poważne prawdopodobieństwo błędności prawomocnego wyroku skazującego.

Po analizie akt sprawy dokonanej w kontekście wywiedzionych we wniosku argumentów stwierdzić należy, że powyższe okoliczności nie zachodzą w stosunku do A. S. w sprawie XVIII K (...).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.